

Primàries Manresa, el revulsiu que necessita l'independentisme cívic a Manresa

written by Joan Gil | 18 de novembre de 2018

Primàries Manresa pot tenir un paper fonamental en la nova onada independentista postprocessista, després de la constatació del fet que hi ha falta d'unitat política i que no hi ha cap estratègia conjunta independentista per part dels partits del govern català, i que per tant si els seguim votant i deixant fer, ens espera un llarg camí gris de lluita solament antirepressiva. De fet, aquesta tàctica de només parlar dels presos polítics, es du a terme per tal de no assumir responsabilitats polítiques per l'engany, la falta de transparència i les accions d'irresponsabilitat política que s'han produït els darrers dos anys. Se'ns entreté molt en la qüestió de la repressió d'un estat ferotge, del qual era lògic ja abans que volguéssim no col·laborar-hi, i ho fan per no plantejar una estratègia independentista, ara sí coherent, lògica i factible. Per continuar pendents del govern espanyol. I el que fa, i ho hem notat al nostre entorn, és desinflar la gent activada i encara il·lusionada amb el projecte republicà, amb construir un país millor, i que vol deixar els vells vicis polítics del passat, del règim borbònic espanyol, que tan bé practiquen els partits independentistes/processistes de sempre.

Aquesta darrera fase del moviment popular per la independència doncs, arriba amb la perspectiva que no hi haurà cap ajuda per part de la classe política i que caldrà que el poble torni a agafar el timó, que no havia d'haver deixat mai, del moviment independentista català. Aquesta nova etapa, reil·lusionadora, es nodreix de noves eines, com les Primàries per elegir

regidors i alcaldes a cada municipi. Està formada per diferents noves organitzacions polítiques que han aparegut, la majoria activades just abans o just després del referèndum unilateral sobre la independència, com els CDR, Victòria Cat, Acampada Llibertat, Bombers per la República, etc., i entusiasmada amb un nou discurs comú entre favorables a la línia política seguida fins el dia d'avui i els que sempre n'hem estat crítics: si continuem dividits a escala social, els polítics no sentiran la pressió dels carrers i encara retardarem més la solució política que només pot passar per una veritable estratègia política independentista, que necessitarà també institucions catalanes al servei del país. Un full de ruta clar, no de paper mullat, basat en els grans trets que han definit i han estat els que han generat més inestabilitat política i econòmica a l'Estat espanyol (i no pas l'ETA, recordem-ho). El caràcter transversal, social, cívic, modern, europeu i europeista, obert al món, inclusiu, intergènere, intergeneracional, interclassista (amb un acord no explícit de millores socials en relació amb l'estadi autonòmic), creatiu, tossut, en positiu, etc., que s'ha de mantenir, conservar i promoure. No obstant això, hi ha conceptes que s'han manipulat molt i han conduït a esperar unes ordres polítiques per fer efectiva una república catalana independent que no estava ni realment declarada i que són pròpies del processisme: l'ultra confiança política, el pensament màgic, esperar que altres ens resolguin els problemes (Europa, Rússia, ...), el sectarisme polític amb els que critiquen la línia oficial, etc. Una lluita social política, pacífica, sí, però ferma, que no atengui a l'autoritat policial espanyola ni a una justícia d'estat que no és independent. Unilateral, sí, però no de façana i tenint en compte, i més actualment, que el país és gran, ampli i plural i que hi haurà reacció furibunda d'una part dels ciutadans catalans canalitzada pel postfranquisme espanyol, per l'espanyolisme ranci o modern però igualment antidemocràtic i anticatalà i anticatalanista a casa nostra, a cada acció política constructiva que plantegem. Per tant,

somriures sí però conscients de la gravetat, de l'adversari polític poderós que tenim al davant, sense més vacil·lades que no comportin l'estat català i en canvi enforteixin econòmicament, políticament i internacionalment el regne d'Espanya. Desobedient, sí, però de forma coordinada i lògica, no tallant carreteres contra els nostres propis interessos com a país –encara que ja així hem assolit certa formació política valenta de molta gent que ens serà necessària en algun moment puntual. Perquè cal serenor, sí, però valentia política, sense això no hi ha independència nacional catalana possible: la por ens paralitza, prou de dir que no tenim por, en tenim i és natural, el que cal és conviure-hi i seguir lluitant i avançant políticament cap a l'objectiu nacional que és més necessari, urgent i just que en èpoques passades, la república catalana independent. Ja que si no, la nació catalana no perviurà i tots els greuges històrics continuaran amb ofec econòmic, espoli social i pressupostos de misèria per gestionar la precarietat i sobretot sabent que les potencialitats del país dintre d'un estat, el qual no volen ni voldran com a subjecte polític compartit, mai seran catalitzades.

A aquesta primera flama que comparteix alguns dels punts d'anàlisi política que he exposat, s'hi ha sumat (si és que ja no hi eren) una fornada d'activisme social i polític post-21D. Amb la presidència d'Elisenda Paluzie liderant una nova ANC s'ha engegat la campanya de consum estratègic de l'Assemblea per afeblir l'estructura econòmica espanyola al nostre país i enfortir el nostre teixit productiu, de consum. I amb la màxima participació dels adherits de l'Assemblea en una consulta interna a l'ANC, va guanyar molt majoritàriament l'opció favorable a fer primàries per decidir els alcaldes i regidors dels municipis catalans. I així l'ANC està impulsant les Primàries Catalunya arreu del territori, estigui o no d'acord un sector molt minoritari i que massa ha decidit fins a dia d'avui, el secretari d'organització, l'executiva i el líder (si no és molt agosarat anomenar-lo així) de cada

partit. En aquesta proposta política, on com he esmentat també hi ha la principal entitat civil independentista catalana, hi ha Primàries per la República (associació liderada per l'alcalde que va coorganitzar la primera consulta popular sobre la independència, a Arenys de Munt, Joan Manuel Ximenis) i Primàries Barcelona (impulsada pel catedràtic Jordi Graupera i altres).

El país va ple de noves entitats socials que volen impulsar les Primàries a cada ciutat i poble, perquè a part de noves organitzacions socials, d'una ANC no partidista com l'actual, d'un nou discurs republicà, necessitem una nova fornada de representants polítics que vagin dibuixant, ajudant i treballant en l'àmbit institucional amb la força mobilitzadora social, un camí sincer cap a l'estat independent.

Per altra banda, no tothom ha virat cap a posicions polítiques clarament independentistes i no partidistes. Òmnium Cultural ha abandonat la lluita independentista per tornar a la fase autodeterminista, per calmar els ànims escalfats principalment per Ciutadans i l'extrema dreta, i quatre eixelebrats de l'independentisme resignat i frustrat. I com ERC, el seu objectiu polític clau és segons diuen, eixamplar la base social de la independència confiant amb una oferta política de *Madrid* que no esperem, ni hem d'esperar, que arribi mai, i de denunciar les injustícies que patim tots els que encara som ciutadans espanyols, per trobar una solidaritat espanyola molt més majoritària que l'actual, que és digne, mereixedora de respecte però irrisòria, i que en tot cas, manipularia les pretensions de república catalana, fos intencionadament o no, per acabar de rentar la imatge a l'estructura mafiosa que governa l'estat amb una nova transició política. Només la independència nacional catalana pot ser el factor clau perquè hi hagi un canvi entre els nostres familiars i amics espanyols però ni és la nostra lluita, ni estem en condicions de dur-la a terme ni podem acceptar que les reivindicacions dels, com ells diuen, pesats catalans, tornin a posar-se al darrere,

s'hagin de sacrificar pel bé comú espanyol i hàgim hipotecat altre cop el futur de les noves generacions.

Al mateix temps, la Plataforma per la Llengua s'ha tornat a despertar de manera unilateral, més enllà de la plataforma Escola catalana, per tal de recuperar l'activisme social a favor de la llengua que ha anat veient reduït o desdibuixat en plataformes unitàries; sense que això signifiqui abandonar aquestes associacions civils comunes. I és que començaria a tenir poc sentit lluitar per quelcom abstracte, difús i anacional sense el català com a punta de llança, com a motor de comunitat, com el que és, el factor clau per ser nació i tenir dret a l'autodeterminació i que servei de recordatori que som els oprimits, els febles i la minoria en el conflicte polític contra els que governen l'Estat espanyol i les seves clavegueres i sectors afins. Sense respecte pels orígens de cadascú i també per tant, del conjunt de la nació catalana, sense respecte pel passat i els qui van perdre llur vida per la llibertat i els drets civils, sense memòria pels nous catalans vinguts d'arreu d'Ibèria (i de tot arreu) que van promoure, idear i defensar la immersió lingüística, no hi ha futur possible, no hi ha horitzó, no hi ha mestratge. Ni som independents ni la història de la llengua pròpia va pel bon camí, estem perdent parlants a marxes forçades, i la resignació també en aquest aspecte és palpable. Algunes i alguns van renunciar a ajudar-nos en aquesta batalla, en pro només de la independència, i ja s'han adonat que ni una cosa ni l'altra políticament i socialment hem assolit. I en canvi, estem pitjors que anys ençà.

I tornant a la llista de reposicionaments polítics, està clar que cert sector crític amb el procés i el processisme s'ha reagrupat, reactivat i replantejat l'estratègia independentista civil i que fomenta les Primàries Catalunya com una eina no processista i independentista, i de fort caràcter republicà i republicanista, però no va per lliure. Ja que hi ha també un nombrós sector exfavorable als líders

socials i polítics que han conduït el procés català, que s'ha cansat de tantes promeses incomplertes, mentides i partidismes, i s'hi ha sumat i ben fort. No només l'hem d'acollir, fer-lo partícip, sinó fer-lo colíder d'aquest canvi polític: nosaltres no vam saber aturar l'estafa política que comportava no voler la independència i en canvi jugar al fanfarró per part dels que es van mantenir al poder a força de mentides, irresponsabilitat i censura. Aquest nou pols on havia estat l'independentisme social majoritari es decidirà molt segurament amb la sort que tinguin o no aquestes eleccions ciutadanes en l'àmbit local i ningú ha de patir més menyspreu que el que vam haver de suportar algunes i alguns: contra ningú. I és que si això fructifica, alguns partits s'hi veuran abocats i a les eleccions europees seran un element de primer ordre, i caldrà analitzar si ha canviat l'actitud o cal una nova formació política. Si no, la partitocràcia catalana hauria guanyat la partida i ens quedaran les propostes sectorials per afeblir l'Estat i enfortir Catalunya que anirà impulsant, també, l'Assemblea.

I és que també Solidaritat Catalana per la Independència, de forma molt desencertada –com ja vaig dir en el seu moment–, va avalar l'estratègia de Junts pel Sí que ens ha conduït a aquest carreró sense sortida, on l'Estat se sent més fort per imposar la seva força. També Alfons López Tena es va equivocar quan va dir que no es faria el referèndum unilateral sobre la independència perquè desconfiava del poble català. No ens cal més confrontació independentista, i menys ara, que fins i tot els que ens van enganyar han rebut i de valent per unes vacil·lades que no volien ser cap pols real contra l'Estat.

El que he exposat significa que l'independentisme social s'està reconfigurant pel que fa a entitats, estratègia, tàctica, i que hi havia molta gent indignada, sobretot amb l'Estat espanyol –alguns ja ens ho esperàvem–, però la ràbia per la injustícia és la mateixa. I també hi ha gent molt farta amb l'actitud benevolent, passiva i sotmesa dels nostres

polítics al capdavant del Govern de la Generalitat. I que, o Primàries municipals s'enforteix, o davant hi haurà un executiu que sota les premisses de Puigdemont i Junqueras han acceptat el que consideren una derrota política, i si no llegiu alguna part del llibre del president a l'exili i algun escrit a la presó de l'exvicepresident català, en el qual tornen a parlar d'un referèndum acordat amb l'Estat i/o tutelat i/o pressionat per altes institucions europees. Això comporta que han deixat de banda la desobediència institucional i civil, que no volen aplicar el que ells mateixos van anomenar el mandat democràtic del primer d'octubre i, sobretot, que no tenen cap intenció de fer la independència.